

(א) שבעות מנ: טו. (ב) צ"ק יא: טו. (ג) ג' ע"י מוס' גיטין כט. ד"ה כלן שנה ומוס' צ"ק יא: ד"ה את'. (ד) גיטין יד. כט. (ה) נדרים ט. ושי"ן. (ו) נדבעים שנת כ"ל. (ז) לקמן מב, ח. והר"ף ויה"ש גרסי' א' נעל כפיהם כו, ט. (ח) לקמן נב: ועמ"ש מוס' שם כ"ג (ר"ת). (ט) כפסוק גבי אשם גולות כתיב ב"ל' ושי"ן שם, (ס) נע"ט: (י) נוע"י מוס' צ"ק ט: ד"ה סבריה.

תורה אור השלם

1 או נפש פי תשבע לבטא בשפתים להרע או להטיב לבל אשר יבטא האדם בשבעה ותעלם מפניו והוא ד"ע ואשם לאחת מאלה: ויקרא ה ד

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה נאנסה וכו' עק הוה אש"פ:

גליון הש"ס

נמרא מ"ש דהא סברה לבן דעת. עיין לקמן דף ל"ג ע"ב מוס' ד"ה א"י תוס' ד"ה רב וכו' וא"ת והא תנן. ק"ה שם בירושל' גיטין טז ועיין שם:

לעיו רש"י

פושט"ר [פשוט"ר]. מעור.

מוסף רש"י

שומר שמסר לשומר רב אמר פטור. הראשון בכל אופן דעים שהיה פטור אם היתה אלא פטור מני הסמא, ולא אמרין כפניהם הוא זו שמסרה לאש אחר (ב"ב יא). ור' יוחנן אמר חייב. אפילו באונסין (טו). לא מבטיח שומר חנם שמסר לשומר שבר. ונגננה או שאבדה, דפטור שומר חנם, כי היה דמפטור אילו הוא גביה, דלא פשע. דעלווי עלייה לשמירתו. לשומר שבר מסר נפשיה לננוי טפי משומר חנם, שהרי שומר שבר חייב בגניבה ואבדה (טו). אלא אפילו שומר שבר שמסר לשומר חנם כו' פטור. ולא מני א"ל בעל הבית פשעת שמסרת לאחר, שהרי מקרה לנן דעת (טו). צרין. כדורו (לקמן מב).

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

שניהם באשם. אם נשבעו לשקר והיו נשכרים בשבעתם להקל פרתון מעליהם כפירת ממון היא זו וקרצן שבעה שלהם אשם איל בן צ' שנים דכתיב (ויקרא ה) והוציא את אשמו איל תמים צערך כסף (שני) שקלים והוא אשם גזילות: נאנסה. ע"י לטמים

שוכר דמיהייב בגניבה ואבידה. מכלן יש להוכיח דהלכה כמ"ד שוכר כשומר שכן דמי וכן מוכח צריש אלמנה לכ"ג (יבמות סו:) וכן פרק השואל (לקמן דף לו. וס) גזי מרימר בר חנינא אונג כודנייתא לצי חוזאיט:

לו.

עין משפט נר מצוה

בג א מ"י פ"א מהל' שבעות ט' סגם לאון רמ: **ב** ב מ"י שם הל' ג סגם לאון רמ: **בב** ג מ"י שם פ"ו הל' ז ופ"ח הל' ה והל' ו: **בב** ד ה מ"י פ"א מהל' שערות הל' ו ופ"ד מהל' טק ממון הל' יא וע"י בהשגות ונמ"מ ופ"מ סגם עשין פט פח טושי"ע ח"מ סי' רלא ספי' כו וסי' שה ספי' ה וקומן שלו ספי' ט: **בב** ו מ"י פ"א מהל' שערות הל' ד סגם עשין פט טושי"ע ח"מ סי' רלא ספי' כו: **בב** ז מ"י פ"ד מהל' שאלה ופקדון הל' ו סגם עשין פח טושי"ע ח"מ סי' רלא ספי' כ: **בב** ח ט מ"י שם הל' ח טושי"ע שם ספי' כל:

רבינו חננאל

פעמים ששניהם באשם כגון שנגנבה ושינתן חייבין ליהוי ונשבעו שמתה מחמת מלאכה דהיא הנאת ממון דבשבעותיהו פטור נפשיהו מממונא באשם. שוכר בחטאת ושואל באשם כגון שמתה וכיחשו וטענו שמתה מחמת מלאכה ונשבעו בשקר שוכר דיני שמתה אחת שפטור בשנתן ולא נהנה ממון בשביעתו בחטאת. שואל שבמתה כדרכה חייב ופטור נפשיה במתה מחמת מלאכה באשם. שוכר באשם ושואל בחטאת כגון שנגנבה וטענו מתה כדרכה ונשבעו בשקר שוכר שחייב בגניבה ממון ובשבעותו פטור באשם שהרי בשבעותו על שקך נהנה ממון אבל השואל דבין גביה ובין במתה כדרכה חייב ולא נהנה ממון חייב חטאת שנשבעו בשקר. ולאפוקי מדר' יוסי דאמר כל שבועה שהדיינין משביעין אותה אין חייבין עליה משום שבעות ביטוי. איתמר לנן דעת או שנהל בפניה כראוי וילאה לאגס או שהוליקה צעמנו צפניה שלא כראוי אע"פ שפשע אש מתה שם פטור כיון דאפילו נעל צפניה כראוי היתה מתה שם ואפילו למ"ד תחילתו כפשיעה וסופו באונס חייב היינו דוקא כמו צריפא דאורבני דאפשר אש לא פשע מתחילה לא היה נארע אונס של גניבה וכן מוכח פרק האומנין (לקמן דף עט. וס) ד"ה הומה) דתנן השוכר את הפרה להוליקה צהר והוליקה צנקה והחלקה פטור הומה חייב והשמת למ"ד תחילתו כפשיעה וסופו באונס חייב כי נמי החלקה אמאי פטור הלא תחילתה כפשיעה לענין הומה מינה צאונס לענין החלקה אלא משום דאפילו הוליקה צהר כל שכן דהחלקה לכך פריך לקמן אצ"י לרצא שפיר ואפי' למ"ד תחילתו כפשיעה וסופו באונס פטור הכא כשמסר לשומר אחר חייב דהתם להיות נארע עד שצאו גנבים אצל הכא אגנלי מילתא שאותו הצל ואותו מקום היה מסוכן יותר להמית בהמה זו דמיד שצאת שם המחיל החולי וכן קאמר אצ"י לקמן דאפי' למ"ד פטור הכא חייב:

פעמים ששניהם באשם פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת הא כיצד כפירת ממון אשם ב' ביטוי שפתים חטאת פעמים ששניהם בחטאת כגון שמתה כדרכה ואמרו נאנסה שוכר דבין כך ובין כך מיפטור פטור בחטאת שואל דבין כך ובין כך חייב מיחייב בחטאת פעמים ששניהם באשם כגון שנגנבה ואמרו מתה מחמת מלאכה דתרווייהו קא כפרי ממונא דהא מיחייבי וקא פטרי נפשיהו שוכר בחטאת ושואל באשם כגון שמתה כדרכה ואמרו מתה מחמת מלאכה שוכר דבין כך ובין כך מיפטור פטור חייב בחטאת שואל דמיחייב במתה כדרכה וקא פטר נפשיה במתה מלאכה באשם שוכר באשם ושואל בחטאת כגון שנגנבה ואמרו מתה כדרכה שוכר הוא דמיחייב בגניבה ואבידה וקא פטר נפשיה במתה כדרכה באשם שואל דבין כך ובין כך חייב מיחייב בחטאת מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי אמי (ד) דאמר כל שבועה שהדיינים משביעים אותה אין חייבין עליה משום שבועת ביטוי שנאמר יאו נפש כי תשבע לבטא בשפתים כי תשבע מעצמה קמ"ל דלא כר' אמי (ג) איתמר שומר שמסר לשומר רב אמר פטור ור' יוחנן אמר יחייב אמר אביי לטעמיה דרב לא מבטיח שומר חנם שמסר לשומר שבר דעלווי עלייה לשמירתו אלא אפילו שומר שבר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו פטור (ט) מאי טעמא דהא מסרה לבן דעת ולטעמיה דר' יוחנן הלא מיבטיח שומר שבר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו אלא אפי' ש"ח שמסר לשומר (ז) אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר אמר רב חסדא הא דרב (ט) לאו בפירוש איתמר אלא מכללא דהנהו גינאי דכל יומא הוו מפקדי מרייהו גבה דההיא סבתא יומא חד אפקדינהו לגבי חד מינייהו שמע קלא בי הלולא נפק אזל אפקדינהו לגבה דההיא סבתא אדאזל ואתא אגנוב מרייהו אתא לקמיה דרב ופטריה מאן דחזא סבר משום שומר שמסר לשומר פטור ולא היא שאני התם ידכל יומא נמי איניהו גופייהו גבה דההיא סבתא הוו מפקדי להו יתיב ר' אמי וקאמר לה להא שמעתא איתיביה ר' אבא בר ממל לר' אבהו השוכר פרה מחבירו והשאליה לאחר ומתה כדרכה ישבע השוכר שמתה כדרכה והשואל משלם לשוכר ואם איתא לימא ליה אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר א"ל הכא במאי עסקינן בשנתנו לו (ר) (רשות הבעלים) להשאל אי הכי לבעלים בעי לשלומי דאמרו ליה לדעתך מתיב רמי בר חמא (י) המפקיד מעות שלא חבירו צרין והפשיילן לאחוריו (מ) מסרן לבנו ובתו הקטנים (נ) ונעל בפניהם שלא כראוי חייב שלא שמר בדרך השומרים טעמא דקטנים הא גדולים פטור אמאי נימא ליה אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר אמר רבא (ס) כל המפקיד על